

- 3) Jeśli używanie wspólnotowego znaku towarowego w jednym państwie członkowskim nie może zostać w żadnym przypadku uznane za rzeczywiste używanie we Wspólnocie, jakie jeszcze kryteria należy zastosować w odniesieniu do zasięgu terytorialnego używania znaku towarowego przy ustalaniu, czy miało miejsce jego rzeczywiste używanie we Wspólnocie?
- 4) Czy też, jeszcze inaczej, art. 15 rozporządzenia o znaku towarowym należy interpretować w ten sposób, że, aby ocenić, czy doszło do rzeczywistego używania we Wspólnocie, oceny tej należy dokonać w całkowitym oderwaniu od granic terytoriów poszczególnych państw członkowskich [i oprzeć się, przykładowo, na udziałach w rynku (produktu/geograficznym)]?

⁽¹⁾ Dz.U. L 78, s. 1

⁽²⁾ Rozporządzenie w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz.U. 1994, L 11, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 1 kwietnia 2011 r. — Auto 24 SARL przeciwko Jaguar Land Rover France

(Sprawa C-158/11)

(2011/C 179/19)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Auto 24 SARL

Strona pozwana: Jaguar Land Rover France

Pytania prejudycjalne

Co należy rozumieć pod pojęciem „określone kryteria” zawartym w art. 1 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie wyłączenia nr 1400/2002 ⁽¹⁾, jeśli chodzi o ilościową dystrybucję selektywną?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1400/2002 z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych w sektorze motoryzacyjnym (Dz.U. L 203, s. 30).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundeskommunikationssenat (Austria) w dniu 4 kwietnia 2011 r. — Publikumsrat des Österreichischen Rundfunks przeciwko Österreichischer Rundfunk

(Sprawa C-162/11)

(2011/C 179/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundeskommunikationssenat

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Publikumsrat des Österreichischen Rundfunks

Strona pozwana: Österreichischer Rundfunk

Pytania prejudycjalne

Czy art. 1 lit. c), art. 10, 11 i 18 ust. 3 dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej ⁽¹⁾ w wersji zmienionej dyrektywą 97/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. zmieniającą dyrektywę Rady 89/552 ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że wszelkie informacje nadawcy telewizyjnego zawarte w jego programach i transmisjach a dotyczące jego (dostępnych bez opłaty) programów i transmisji są objęte zakresem pojęcia „reklamy telewizyjnej” [art. 1 lit. c)] i zatem również do takich informacji znajdują zastosowanie między innymi przepisy o oddzieleniu i rozpoznawalności reklamy zawarte w art. 10 dyrektywy oraz o emisji w trakcie programów zawarte w jej art. 11?

⁽¹⁾ Dz.U. L 298, s. 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 202, s. 60.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) w dniu 4 kwietnia 2011 r. — Annex Customs BVBA przeciwko Królestwu Belgii i KBC Bank NV

(Sprawa C-163/11)

(2011/C 179/21)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Annex Customs BVBA

Strona pozwana: Królestwo Belgii i KBC Bank NV.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 450c ust. 1 lit. b) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾, dodany przez art. 1 pkt 53 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2787/2000 z dnia 15 grudnia 2000 r. ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że ww. powiadomienie wywołuje skutki prawne tylko wtedy, gdy zawiera dokładne kwoty, do których uiszczenia może zostać wezwany gwarant?

2) Czy art. 450c ust. 2 rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, dodany przez art. 1 pkt 53 rozporządzenia (WE) nr 2787/2000 należy interpretować w ten sposób, że gwarant, który po tym jak w okresie trzech lat od przyjęcia zgłoszenia otrzymał powiadomienie w rozumieniu art. 450c ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 2454/93, otrzymuje powiadomienie zawierające inne kwoty aniżeli te, do których zapłaty zostaje później wezwany, jest zwolniony ze swoich zobowiązań?

⁽¹⁾ Dz.U. L 253, s. 1

⁽²⁾ Rozporządzenie zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 330, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 7 kwietnia 2011 r. — Maurice Robert Josse Marie Ghislain Lippens i in. przeciwko Hendrikusowi Cornelisowi Kortekaasowi i in., inny uczestnik: Ageas N.V., dawniej Fortis N.V.

(Sprawa C-170/11)

(2011/C 179/22)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: Maurice Robert Josse Marie Ghislain Lippens
Gilbert Georges Henri Mittler
Jean Paul Francois Caroline Votron

Strony pozwane: Hendrikus Cornelis Kortekaas
Kortekaas Entertainment Marketing B.V.
Kortekaas Pensioen B.V.
Dirk Robbard De Kat
Johannes Hendrikus Visch
Euphemia Joanna Bökkerink
Laminco GLD N-A

Inny uczestnik: Ageas N.V., dawniej Fortis N.V.

Pytanie prejudycjalne

Czy rozporządzenie nr 1206/2001 ⁽¹⁾, a w szczególności jego art. 1 ust. 1 należy interpretować w ten sposób, że sąd, który

zamierza przesłuchać świadka zamieszkałego w innym państwie członkowskim, dla tej formy przeprowadzenia dowodów zawsze musi skorzystać z postępowania ustanowionego przez rzeczne rozporządzenie, czy też jest uprawniony do skorzystania z postępowania przewidzianego w jego własnym krajowym prawie procesowym, jak wezwanie świadka przed ów sąd?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1206/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych (Dz.U. L 174, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Malty

(Sprawa C-178/11)

(2011/C 179/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Alcover San Pedro, K. Mifsud-Bonnici, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Malty

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie sporządzając strategicznych map hałasu dotyczących głównych dróg i aglomeracji wskazanych przez Maltę w sprawozdaniu sporządzonym zgodnie z art. 7 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2002/49/WE ⁽¹⁾ oraz nie udostępniając ich społeczeństwu i nie rozpowszechniając ich, a także nie przekazując Komisji danych ze strategicznych map hałasu, Malta uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 7 ust. 1 akapit drugi, art. 9 ust. 1 art. 10 ust. 2 dyrektywy 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnoszącej się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku oraz

— obciążenie Republiki Malty kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie ze sprawozdaniem złożonym przez Maltę w 2006 r. na podstawie art. 7 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2002/49/WE, znajduje ona zastosowanie do jednej aglomeracji i 43 głównych dróg znajdujących się na terytorium Malty. Wynika stąd, że strategiczne mapy hałasu dotyczące wspomnianej aglomeracji, jak również głównych dróg winny były zostać sporządzone do dnia 30 czerwca 2007 r. oraz zostać udostępnione społeczeństwu i rozpowszechnione. Ponadto dane ze strategicznych map hałasu oraz streszczenia lokalnych planów działania winny były zostać przekazane Komisji do dnia 30 grudnia 2007 r.